

Sygn. akt X Ka 1063/17

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **SSO Piotr Bojarczuk** Sędziowie: SSO Grażyna Puchalska

SSR (del.) Katarzyna Zawadzka (spr.)

Protokolant: sekretarz sądowy Adrian Wawer

przy udziale Prokuratora Roberta Makowskiego

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2017 r.

sprawy **S. S.**

oskarżonego o czyn z art. 276 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego (...) z dnia 19 czerwca 2017 r., sygnatura akt X K 196/15

orzeka

1. zaskarżony wyrok uchyla i na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k., art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne przeciwko oskarżonemu S. S. warunkowo umarza na okres jednego roku próby,
2. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od opłat i pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze przejmując te ostatnie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt X Ka 1063/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 czerwca 2017 roku w sprawie o sygnaturze akt X K 196/15 Sąd Rejonowy (...) X Wydział Karny w ramach zarzucanego czynu uznał oskarżonego S. S. za winnego tego, że w dniu 5 grudnia 2014 roku w W., w sali czytelnicy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. przy ul. (...), podczas zapoznawania się z aktami sprawy o sygnaturze (...) i wchodzącymi w ich skład aktami postępowania administracyjnego, usunął z akt dokument w postaci datowanej na 9 sierpnia 2014 r. ekspertyzy technicznej rzeczoznawcy budowlanego H. S. dotyczącej oceny stanu technicznego i zawilgoceń budynku przy ul. (...) w W., którym to dokumentem nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, tj. czynu z art. 276 k.k. i za to na podstawie art. 276 k.k. skazał go a na podstawie art. 276 k.k. w zw. z art. 37 § 1 i 1a pkt 1 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności w postaci neodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności – zatrzymania w sprawie od godziny 15.30 w dniu 5 grudnia 2014 r. do godziny 20.20 w dniu 5 grudnia 2014 r., tj. 1 dzień, ustalając, że jeden dzień pozbawienia wolności równoważny jest dwóm dniom kary ograniczenia wolności; na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (stu dwudziestu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 552,50 (pięciuset pięćdziesięciu dwóch i 50/100) złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego S. S. zaskarżając orzeczenie w całości na korzyść oskarżonego i zarzucając mu:

I. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć istotny wpływ na treść zapadłego w sprawie wyroku, a mianowicie:

a) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez naruszenie wyrażonej w nim zasady in dubio pro reo polegające na ewidentnym rozstrzygnięciu przez Sąd I Instancji niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego (tj.: wątpliwości dotyczących rzekomej świadomości ze strony oskarżonego co do faktu, iż w jego neseserze znajduje się oryginał ekspertyzy technicznej z akt postępowania sądowoadministracyjnego, dotyczącej stanu technicznego i zawilgoceń budynku przy ul. (...) w W., zaś w aktach sprawy sądowoadministracyjnej znajduje się egzemplarz ekspertyzy technicznej wykonany na osobisty użytek oskarżonego przez rzeczoznawcę budowlanego H. S.);

b) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez brak wszechstronnego rozważenia przez Sąd I Instancji zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz poprzez zachodzące sprzeczności pomiędzy istotnymi ustaleniami poczynionymi przez Sąd I Instancji a treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na całkowicie dowolnym oraz bezpodstawnym uznaniu przez Sąd I Instancji sprawstwa oraz winy oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu zabronionego stanowiącego występki stypizowany w art. 276 k.k. – w sytuacji, gdy oskarżony w żadnym wypadku swoim zachowaniem w dniu 05 grudnia 2014 roku nie wypełnił ustawowych znamion przestępstwa określonego w art. 276 k.k.;

co w konsekwencji skutkowało, w oparciu o treść art. 438 pkt 3 k.p.k., błędem Sądu I instancji w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zapadłego w sprawie wyroku, mającym wpływ na jego treść, a polegającym na bezpodstawnym uznaniu, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona występkę stypizowanego w art. 276 k.k. w sytuacji, gdy nie sposób przyjąć, ażeby oskarżony w dniu 05 grudnia 2014 roku, w W., w Sali czytelni Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. przy ul. (...), podczas zapoznawania się z aktami sprawy o sygn.: (...) SA/ (...) i wchodzącymi w ich skład aktami postępowania administracyjnego, usunął z akt dokumenty w postaci datowanej na dzień 09 sierpnia 2014 roku ekspertyzy technicznej rzeczoznawcy budowlanego H. S., dotyczącej oceny stanu technicznego i zawilgoceń budynku przy ul. (...) w W., którym to dokumentem nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, bowiem oskarżony w żadnym wypadku świadomie nie dokonał usunięcia w/w ekspertyzy technicznej z akt postępowania sądowoadministracyjnego, tym samym nie sposób przyjąć, ażeby oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim usunięcia z akt postępowania sądowoadministracyjnego ekspertyzy technicznej dotyczącej stanu technicznego i zawilgoceń budynku przy ul. (...) w W., co w konsekwencji kategorycznie przesądza, iż oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion występkę stypizowanego w art. 276 k.k.;

II. na wypadek nieuwzględniania przez Sąd Odwoławczy w/w zarzutów procesowych, skutkujących błędem Sądu I Instancji w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zapadłego w sprawie wyroku, mającym wpływ na jego treść, a polegającym na bezpodstawnym uznaniu, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona występkę stypizowanego w art. 276 k.k., obrona zarzuca także, na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k., błąd Sądu I Instancji w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zapadłego w sprawie wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym uznaniu przez tenże Sąd, iż w realiach niniejszej sprawy, zgromadzony materiał dowodowy, jak również całokształt jej okoliczności nie dają podstaw do uznania, iż zachodzą wszystkie wymienione w treści przepisu art. 66 § 1 i 2 k.k. przesłanki, uzasadniające zastosowanie wobec oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia toczącego się przeciwko niemu postępowania karnego.

Podnosząc powyższe obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu występkę z art. 276 k.k. ewentualnie z daleko idącej ostrożnością o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i warunkowe umorzenie toczącego się przeciwko oskarżonemu postępowania karnego na okres 1 roku tytułem próby.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Na wstępie należy stwierdzić, że w wyniku kontroli instancyjnej nie stwierdzono, by rozpoznając sprawę Sąd I instancji dopuścił się uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, które skutkowałyby koniecznością uchylenia wyroku niezależnie od granic apelacji i podniesionych zarzutów, stosownie do wymogów art. 439 lub 440 k.p.k.

Zarzut obrazy prawa procesowego i w konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych okazał się nietrafny zatem nie mógł prowadzić do rozstrzygnięcia zgodnego z wnioskiem obrońcy. Przypomnieć należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k. jeżeli tylko zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. Wszystkie te warunki w ocenie Sądu Okręgowego zostały w niniejszej sprawie spełnione. Analiza akt sprawy i pisemnych motywów wyroku wskazuje bowiem, że Sąd Rejonowy orzekał w oparciu o kompletny materiał dowodowy, który ocenił właśnie z uwzględnieniem wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego a w następstwie tak dokonanej oceny ustalił stan faktyczny nie zawierający błędów. Stanowisko swoje Sąd ten w sposób należyty uzasadnił w pisemnych motywach wyroku, sporządzonych zgodnie z wymogami o jakich mowa w art. 424 § 1 i § 2 k.p.k.

Kluczowymi dowodami stanowiącymi podstawę ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego w przedmiocie sprawstwa oskarżonego S. S. są w niniejszej sprawie zeznania świadka M. M. oraz nagranie z monitoringu zainstalowanego w sali czytelnictwa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W.. Wynika z nich w powiązaniu z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, że oskarżony podczas przeglądania akt sam je rozpiął a nie jak wyjaśnił, że były one niedbale spięte na skutek czego dokumenty same z nich wypadły. Następnie położył na nich wyjętą z aktówki niebieską teczkę biurową zapiętą na gumkę, pod którą znajdował się kompletny egzemplarz datowanej na 9 sierpnia 2014 r. ekspertyzy technicznej rzeczoznawcy budowlanego H. S., włożył pod teczkę dłoń i znajdujący się pod nią kompletny egzemplarz datowanej na 9 sierpnia 2014 r. ekspertyzy technicznej rzeczoznawcy budowlanego H. S. umieścił w aktach, z akt zaś zabrał znajdujący się w nich niekompletny kompletny egzemplarz datowanej na 9 sierpnia 2014 r. ekspertyzy technicznej rzeczoznawcy budowlanego H. S. i razem z teczką włożył go do aktówki. Zachowanie oskarżonego, który pod teczką zamienił dokumenty wskazuje więc w sposób nie budzący wątpliwości na celowy a nie przypadkowy charakter jego działania.

W świetle powyższego Sąd Rejonowy słusznie dał wiarę powyższym dowodom i uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, co do tego, że do zamiany dokumentów doszło w sposób przypadkowy.

Zarzut obrazy przez Sąd Rejonowy art. 7 k.p.k. nie może zostać więc uwzględniony, albowiem zarzut ten i przedstawiona na jego poparcie argumentacja ma charakter wyłącznie polemiczny z prawidłowymi ustaleniami Sądu i nie może prowadzić do podważenia dokonanych przez Sąd ustaleń.

Nie można też podzielić zarzutu obrońcy oskarżonego o naruszeniu przez Sąd Rejonowy art. 5 § 2 k.p.k. Przypomnieć należy, że jeżeli z materiału dowodowego wynikają różne wersje wydarzeń to nie jest to równoznaczne z istnieniem nie dających się usunąć wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k., bo w takim wypadku sąd orzekający zobowiązany jest do dokonania ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i dopiero wówczas, gdy wątpliwości te nie zostaną usunięte należy tłumaczyć je na korzyść oskarżonego. Norma wyrażona w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wątpliwości, jakie może powziąć sąd orzekający a nie strona i dopiero gdyby sąd je powziął a nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego zasadnym byłby zarzut naruszenia tego przepisu. W sytuacji gdy określone ustalenia co do faktów zależne są od dania wiary takiej lub innej grupie dowodów nie można mówić o naruszeniu normy art. 5 § 2 k.p.k. zaś ewentualne zastrzeżenia w zakresie wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów można rozstrzygać wyłącznie na płaszczyźnie pozostania przez sąd w granicach sędziowskiej swobody ocen wynikającej z art. 7 k.p.k. lub przekroczenia tej granicy. Analiza pisemnych motywów wyroku nie wskazuje, by Sąd Rejonowy powziął jakiegokolwiek wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności stwierdzić należy, iż Sąd I instancji był w pełni uprawniony do takiej oceny zebranych w sprawie dowodów, jaką zaprezentował w pisemnych motywach wyroku. Wskazane powyżej okoliczności w sposób jednoznaczny i ponad wszelką wątpliwość – wbrew twierdzeniom autora apelacji – wskazują na sprawstwo oskarżonego w odniesieniu do przypisanego mu czynu. W konsekwencji stwierdzić należy, iż zaskarżone orzeczenie zarówno w zakresie ustaleń stanu faktycznego jak i prawnokarnej oceny zachowania oskarżonego nie zapadło z obrazą przepisów prawa karnego procesowego, co czyni zarzuty apelacji chybionymi.

Sąd Okręgowy natomiast po zapoznaniu się z argumentacją Sądu Rejonowego w części dotyczącej rodzaju i wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego S. S. doszedł do przekonania, iż w tym konkretnym układzie okoliczności faktycznych zachodzą przesłanki przemawiające za warunkowym umorzeniem postępowania karnego o którym mowa w treści art. 66 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy kierując się dyrektywami co do wymiaru orzeczonej kary w zakresie oceny zarówno stopnia zawinienia oskarżonego jak również stopnia społecznej szkodliwości czynu doszedł mianowicie do wniosku, że chociaż działanie oskarżonego było zaplanowane i godziło w istotne dobro prawne jakim jest integralność dokumentów oraz swoboda dysponowania nimi przez osoby uprawnione, oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim a jego motywacja zasługuje na naganę to jego czyn nie tylko nie wyrządził istotnej szkody ale też wyrządzeniem takiej istotnej szkody nie groził. Dokument usunięty przez oskarżonego z akt sprawy co do meritum nie odbiegał bowiem od dokumentu, który oskarżony umieścił w jego miejsce a oba te dokumenty zostały rzeczywiście sporządzone przez rzeczoznawcę H. S.. Dokument podłożony do akt przez oskarżonego stanowił jedynie pełniejszą wersję dokumentu usuniętego i nie był przerobiony ani podrobiony. Przy takich zatem ustaleniach Sądu Rejonowego należy przyjąć, iż stopień zawinienia jak również społeczna szkodliwość czynu oskarżonego nie są znaczne. Trzeba też zauważyć, że dotychczasowy sposób życia oskarżonego nie budzi jakichkolwiek zastrzeżeń a popełnienie czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania mimo dojrzałego wieku oskarżonego jest jego pierwszym konfliktem z prawem. Okoliczności te jak również właściwości i warunki osobiste oskarżonego wskazują na incydentalny charakter jego czynu. Pozwala to zdaniem Sądu Okręgowego przypuszczać, że oskarżony mimo warunkowego umorzenia postępowania karnego będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa.

W świetle powyższego Sąd Okręgowy uchylił zatem zaskarżony wyrok i postępowanie karne wobec S. S. w zakresie czynu przypisanego mu przez Sąd Rejonowy warunkowo umorzył na okres próby jednego roku. Powyższy okres będzie w uznaniu Sądu Okręgowego wystarczający do ewentualnej weryfikacji dalszej postawy oskarżonego i przyjętego stanowiska o incydentalnym charakterze jego czynu.

O kosztach postępowania odwoławczego rozstrzygnięto na podstawie art. 624 § 1 k.p.k.